

BRÁNA DO PEKLA

Pondělí, 28 květen 2007

Martin zvolna procitl, snad ho probudily nějaké hlasy. Šel ho bolela hlava a cítil nepříjemné mravenění po celém těle. pokusil se otevřít oči, ale viděl jen rozmazané siluety v bílém pokoji. Věchono bylo překryto edým závojem mlhy. Kde to jsem? Dva hlasy k sobě velmi naléhavě mluvily.

Zbystřil pozornost a pokoušel se zachytit aspoň útržky jejich vět. "Pochopte, paní primádko, jste s ním potěbuji mluvit, říkal tmavý stín. Bílá silueta mu odpovídala: "Ale to je naprosto vyloučeno, pane kapitáne. Do rána byl na operacním sále a probral se teprve před chvílí. Nebýt silné dávky morfinu, skoušel by bolesti jako zvíře. Zlomenina spodiny lebeční, předšel o jedno oko, má utrženou slezinu a těžké pohmoždění po celé Ostatně, má i zlomenou šelist, takže vám v nejbližších dnech stejně nic nepřekne. Za normálních okolností jsou zranění neslučitelná s životem. A nebýt jeho mimořádně silné tělesné konstituce, už by tady asi nebyl. Předšel jenom zázrakem. Ale jeho stav zůstává i nadále kritický a požád ješně nemá vyhráno" "koda, měl jsem na mysli jenom pár triviálních informací. Nikdo netušil, co iniciovalo ten šelový amok. Zastavím se tu později, tady už stejně nic nenaspácháme. Ten chlap, co mu to udělá, pak doma vyhodil ženu z osmého poschodí paneláku a sám vyskočil za ní. Sbírali jsme je dole lopatou";

"Vím, slyšela jsem o tom, té rodinné tragédie je plný špitál. Prý po nich zůstaly dvě děti. Předšerné! Tak tuhle práci vám rozhodně nezavím"; Pokud vím, tak mezi personálem vašim JIPky, pracuje dokonce sestra té zavražděné. Myslíte vrchní sestru Alenu Zachovou? Ano, její dvojče, jakoby si z oka vypadly. Alenu znám už léta, ale když jsem je nedávno obě potkala ve městě, nepoznala jsem, která je která. Tak neuvěřitelně si byly podobné. Ale máte smůlu, staniční sestra Zachová má dneska noční směnu. "Co se dá dělat? Zastavím se tu později";

Oba hlasy se vzdalovaly a Martin, který slyšel jen pár útržek dialogu, horenatě přemýšlel. Proboha, komu to mluvili? Snad ne? Zvolna se probíral z agónie a usilovně se snažil listovat v paměti. Věrešek byl p den, jako každé jiný.

Jen matně si vybavoval nějaké kluzké ženské tělo, vzpínající se pod ním. Hanička! Bože, to je ženská, krev a mlíko! sedl v nějaké hospodě; * * *

Prošel kolem výepu k masivním dubovým stolům. Na šikavé v tazavě vztyčený palec, jen zavrtěl hlavou výmluvně zacinkal klíči od auta. Objednal si minerálku. "Z daleka?"; prolomil ticho muž, ke kterému si Martin přisedl.

Lhostejně na něj pohlédl. To rozpité pivo, co má před sebou, je dneska určitě první i poslední. Široká ramena a dobrých sto deset kilo váhy, odhadl bleskově. "Záleží na tom?"; odpověděl podrážděně Martin. "Já jen, že auťák s písmenem há v espézetce, tu nestojí zrovna každé den. Předšel smílivě uchopil do svých obrovských dlaní předlitr, že se napije. "Pracovní?"; dodal ješně.

"Za ženskou. Předšel Martin. "Moje stará na to zrovna dvakrát není a hned po porodu ji pověsí na hřebík. A předšel se ji nebudu požád doprošovat. Tak sem jezdím, jak vy říkate tím vaším hantecem vojídě jednu špicovú hajfu";

Silák se usmál a zvedl obočí: "Ale?"; hvízdal odvědně. "Copak u vás takový ženský nemáte?";

"Takový teda ani náhodou. Tak černé vlasy a modrý oči, jako tahle, nemá žádná jiná";

"S takovou tu bude mít i spoustu místních ctitelů. Namítl chlapík.

"Na to rychle zapomeň, má doma dva malé kluky a manžele ji skoro nepustí z domu. Navíc ji zneobává, protože po

práci je v jednom kuse na letišti.“

„Na letišti, Á™íkš?“ zpozornĚl muš.

„Jo,“ pĚitakal Martin. „Paragán. Byl u nich uš na vojnĚ a je tím poĚád pĚímo posedlej. Všechen Ěas tráví na lešku, prej i jako instruktor. Chodí domĚ aš naveš, utahanej jako kĚĚ, sekne sebou a spí jak zabitej. Ale nic naplat, Ěenská potĚebuje svĚ, a tak si hledá potĚšení jinde.“

„Co mnĚ to tady valíš za klíny do hlavy? Jak jinde, kdyš je vĚĚnĚ zavĚmená doma?“

„Internet, kámo, internet! To neznš? Á™ík ti to vĚbec nĚco? Mrouská se starĚmu pĚímo za zády, napĚed doma virtuálnĚ a pak i doopravdy.“

„Pod svícem bývá tma?“

„PĚesnĚ tak,“ pĚitakal Martin a nadmul se pýchou. „TĚeba nakecala tomu svĚmu šmudlo jede s kámoškou na týden do skal. Parohš jí to sešral i s navijákem. Jenše ta kámoška tam byla se svĚm manšelem a ona tím pádem se mnou. Chápeš?“

„Chápu,“ zamumlal mezi zuby hromotluk. Rychle vstal a pevnĚ uchoopil do svĚch medvĚdích tlap tĚškou Ěí. Neš se rozmáchl k hrozivĚmu úderu, Martin staĚil zahlédnout padající Ěernou Ěepišku s vyšitým emblémem bílého padášku.

Martin strnul. „A do prdele!“ blesklo mu hlavou.

V intuici si staĚil zakrýt oblišej rukama, ale hned první pĚíšerná rána dubovou Ěídlí, mu je roztĚštila nap

Pak ztratil vĚdomí…

* * *

Staniš sestra Alena Zachová usedla nad svou poslední nošní kávu a s cigaretou v ruce, se ubírala klikatými cestíškami vzpomínek na svou sestru Hanu, co uš není… Jednoho dne skonĚil Ěas dĚtských her. ObĚ se probudily do stĚíbrné rána a ocitly se na prahu dospívání, pĚinášejícího tušení sladkých tajemství. Panenky i korálky dĚtských slz, byly rázem zapomenuty a jejich sesterské klíny pookĚály zvĚdavostí. Jejich panenské klíny, které tak omamnĚ vonĚly po jasmínu, zvlhly zlatavým jantarem vzrušení. A tak za dlouhých vešerĚ, se ve svĚm dívším pokoji, vydávaly na vítĚznou cestu hledání, protoše nejcitlivší místeška na Ěenském tĚle, ta pozná zase jenom Ěena.

Ani se to někdo dozvěděl, Alena s Hankou nalézaly rozkoš; ve vzájemných sesterských dotecích, které jim přinášely sladkou chuť zakázaného ovoce. Krev jim se divoce bouřila ve spáncích a slast objevování v nich probouzela touhu a zrychlovala dívčí dech...

Citlivé doteky nových dlaní a úst, jítily jejich křehké city a rozsvěcily dva páry modrých očí dosud nepoznanou rozkoš. Vzrušené sténání dvou dívčích hrdel bylo pokaždé jak mávnutí stříbrných křidel dvou racků, k bok po boku vzlétají k oblakům. Alena si bláhově namlouvala, že to nikdy neskončí.

Ale najednou přišel zlom. V život její Haničky se objevil muž, který rozbil jejich sesterské milování napadrám přišel nepozván. Elegán s vění Fahrenheita.

Přítom kdysi obě dvě, Hanka i Alena, tak šel zbořily ovály tu ojedinelou věni z francouzské stáje plnokrevného Christiana Diora. Ta úchvatná věn parfému Fahrenheit, přiváděla do nejistoty obě, ale ani ve snu netušily, že pro jednu z nich se stane osudnou. Jmenoval se Petr a Alena ho od první chvíle nenáviděla, že jí ukradl sestru i lásku v jediné podobě. Jednoho dne si přišel o Hanku s kyticí. A když potom opouští jejich dům, jakoby s ním i láska odcházela dvěmi z jejich sesterských srdcí a nechala Alenu samotinkou v slzách. Ale Petr byl v tuto chvíli už mrtev, stejně jako její milovaná sestra Hanka.

On si to rozhodně zasloužil. Tak nemilosrdně přece vyrval její milovanou křehkou sestřičku z lána panenské pěstě Vysočiny a tím udělal kolosální chybu. Hanička citlivá duše, zvyklá na stříbrnou křiku, romantiku hlubokých lesů a vonících luk, plných květů i motýlů, se v milionech tun chladného betonu sídliště, cítila beznaději ztracená a nepochopená. Bylo to pro ni nesmírně ubíjející a frustrující. Byla přece zvyklá létat, volná jako pták. A najednou se ocitla v okovech, se dvěma dými na krku, zavřená jak bezmocné ptáče, zajaté ve zlaté kleci věže nejvyššího paneláku. A přítom Hanka byla tak krásná a okouzující, jakoby se snad ani nenarodila pro tento svět; Byla jako Marie Antoinetta po šesku. Ta ve svých šestnácti přijela z Rakouska do Francie jako manželka Ludvíka XVI. a v osmatřiceti krvácelo její vabné tělo na popravišti za hlasitého řevu lázy. Mezitím trápila, koketovala, flámovala, utrčela, hýřila. Slavná královna se složitým osudem, Marie Antoinetta;

A Hanka, zaskočená okující prázdnotou města, suchým manželským stereotypem i vlastním zoufalstvím, unikala paralelního světa, plného vstřícných mužů, kteří se aspoň pokoušeli jí porozumět a dokázali pohladit její podobu a dát jejímu dravému tělu vědět, že je požádán ješitě přitažlivou ženou. Byla daleka nějakému to jen drobné epizody, naplněné její nenucenou koketérií a lehkým flirtem. Byla nesmírně opatrná, ale s jídlem roste chuť a ona ani ve snu netušila, že se jednou má utrhnout ucho od věžbánu, se kterým si chodila ke studánce pro šesti; Hanka ztrácela opatrnost a nevdomky kopírovala osud Marie Antoinetty až do samotného děsivého konce. A ten pohár trpělivosti přetekl poslední kapkou právě přechází noci;

Alena si unaveně promnula zápěstí a zběhaně pohlédla na hodinky. Do konce její služby už zbývalo jen pouhých pět; atne to bzučelo jako v úlu. Oblékající se děvčata, končila noční službu a loučila se s přítelkyněmi, které společně s novými skřenkami otvíraly i dnešní den.

Teď nebo nikdy.

Neslyšně vklouzla do pokoje...

V záhlaví látky zblázně pohledla na přístroje, které poád je signalizovaly kritický stav pacienta.

Jediným pohybem vypnula aparatury, udržující základní životní funkce. Splnila svoji "Svatou povinnost";

Krátce vyčkala a pak je znovu uvedla do činnosti. Okamžitě se ozval alarm, naštěstí dosud ztlumený na nižší intenzitu.

Z chodby sem pronikal hluk bouchání várníc, chystaných ke snídani a alarm beztak nebylo slyšet. Oddechla si, bez ohlednutí opustila pokoj a rychle smřovala k šatně. Pozdravila se s ranní smřou a bleskově se oblékla. Rychlovýtah s ní slétl až do přízemního podlaží.

Alena se nadechla studeného vzduchu. Stříbrným jíním ozdobené smrky nemocniční aleje, si nad ránem svlékly svou tenkou košilku, utkanou z ranní rosy. Alena vzhledla k parkovišti a její roztrhané oči zoufale hledaly Zuzanin ostře červený Peugeot. Někde tady musí přece být! Když spatřila, že na ni zablikal rudý svět, oddechla krokem zamířila k němu. Plavovláska, sedící za volantem, se na ni usmála a nahnula se přes sedadlo spolujezdce.

Spolu s dvěma se pootevřel i výstih její halenky a odhalil její plné prsy. Alena šepně nastoupila. "Zuzko"; vydechla a přivinula se k omamným vonícím blondým vlasům. Pak provinile vzhledla a v Zuzaniných zelených očích, které ji hebcce pohladily, spatřila hedvábné doteky vycházejícího slunce.

Krátce se políbily a obě vnímaly vládnost svých pootevřených vlhkých rtů, které si tiše nabídly v tom krátkém ranním okouzlení...

"Eus miláku! Tak co máš manáček, vyron;lo to?" zeptala se Zuzana a nedokavě jí visela na rtech. "Těsně před estou jsem Martina odpojila," hlesla tiše Alena a s povzdechem složil hlavu do dlaní. "Jsi formát, Alenko, já vědla, že je na tebe spolehnouti." šekla Zuzana a konejivě pohladila po vlasech. Byly tak úasně černé; Jako antracit. Byly černějš;í, než dnešní tmavá noc, kterou probdla s očima, visícíma na mobilu. "A už klídek, lásko," dotkla se Zuzana něžně Alenina chvě zápětí, "te u jen pár týdnů počkáme, až se všechno uklidní. A pak se k tobě nastěhuji"; "Zaádila jedničku, energicky přiměš; lápla plyn a červený Peugeot se rozjel k dálničnímu přívadě, vstříc novému dni.

"Máš; dost benzínu?" ozvala se nejistě Alena.

"Neboj, stavila jsem se hned ráno na benzínce a vzala jsem plnou nádrž." uklidnila ji Zuzana se suverénním úsměvem na rtech.

"Vidělas to, Zuzko? Černá kouka!" šepitla polekaně Alena a rezignovaně dodala: "Proboha snad to není nějaké zlé znamení"; "Neboj, zlatíko, Bůh přece není, kolikrát ti to mám ješ; příměly my dvě jsme si smřly vybraly už vrchovatě," uklidnila ji Zuzana a povzbudivě dodala: "Te u není ani Hani Martin, jsme jen my dvě". A šeká nás jenom š;í. "Obě ulehčeně oddechly a jejich oči se krátce setkaly. Zuzana si uvědomovala, jak miluje ty andělské tmavomodré oči. Nádherné žitnice Aleniných očí se náhle rozš;ily dš.

Zuzana strnula. Pozdě!

Jejich vůz prorazil chatrné zábradlí mostu a zřítel se do propasti dálnice pod nimi, přímo pod kola jedoucího kamionu. Peugeot se po dopadu vzal a pohřbil je v hroícím pekle. Šokovaný řidič kamionu stačil jen prudce stápnout na pedál brzdy, ale vůd, je zcela bez šance. Obrovská hmota kamionu drtila med sebou havarované auto, které se sneslo z nebe.

Kamion se ve smyku vzpřil. S planoucím klubkem vozu med sebou, prorazil eln svodidla a vzejal se vstíc s masivu. Pak ve zlomku vřiny stránilou silou přibil trosky Peugeotu na skálu...

Cesta spravedlivého ze věch stran lemována jest nespravedlností, sobectvím a tyraníí lidské zloby. Pořhnán bu ten, kdo ve jménu lásky a dobré věle vyvede chabé z údolí temnoty, neb ten jest skutečným pastýřem a spasitelem zbloudilých duš. A já srazím k zemi mocným trestem a divokým hněvem věchny, kdo se pokusí otrávit a zničit mé bratry. A když uvalím svou mstu na tebe, seznáš, je jméno mé je “Běh”. Ezechiel 25:17

anquetil